

VANNESSA THUYNS

*Thuis in het
onbekende*

ROMAN

Een bruisende wereldstad.
Een idyllisch Engels dorpje.
Een ontmoeting die
alles verandert...

Tuis in het onbekende

Vannessa Thuyns

Thuis in het onbekende

Thuishaven-serie deel 1

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN ebook 9789032520564
ISBN audiobook 9789032520571

ISBN paperback 9789032520717
NUR 340 / 301
© 2024 Vanessa Thuyens
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde

wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Grief is just love with no place to go

Jamie Anderson

Hoofdstuk 1

Alexandra, februari 1950

Paddlestone

Hoe hard ik ook mijn best doe, er is geen blad, takje of zandkorrel die zich daar iets van aantrekt. Alles belandt weer net zo vrolijk terug op mijn veranda. Ik zet de bezem tegen de deurpost en kijk op naar de onheilspellende lucht die ieder moment een paar fikse buien kan loslaten. Hopelijk blijft het onweer dit keer weg.

‘Bespaar je energie, Alexandra. Het schijnt dat de wind bijna over zijn hoogtepunt heen is en daarna zal gaan liggen.’

Met luide stem roep ik terug: ‘Ik hoop dat u gelijk hebt, meneer Richardson.’

De bejaarde kruidenier loopt in slakkentempo door en probeert een sigaar aan te steken. Na een derde poging steekt hij de bolknak terug in zijn tweedjasje en sjokt hij zwalkend tegen de wind in richting huis. Ik vermoed dat hij al een bezoek heeft gebracht aan het café.

Nu waait het altijd wel in Paddlestone en dat maakt dit dorp ’s zomers een aangename plek om te wonen, maar de meedogenloze rukwinden en regenbuien van de afgelopen twee weken zorgen ervoor dat alle tweehonderdvierentachtig inwoners inmiddels kribbig en onrustig gedrag vertonen. Wat wil je? Er zijn moestuinen en akkers overstroomd, handel wordt misgelopen en een aantal houten huizen en schuren is deels verwoest of compleet ingestort.

Aan de overkant van de straat is mevrouw Finkle bezig met het

opvrolijken van haar etalage. Hoewel ze met kleurrijke papieren bloemen werkt, staat haar gezicht op onweer. In deze weersomstandigheden verlaat niemand zijn huis vrijwillig, laat staan om een luxetaartje en een kopje thee te nuttigen bij Fiona's Patisserie en Theesalon. Uit medelijden kochten mijn moeder en ik de afgelopen week maar liefst drie keer een doosje bonbons. Ik zwaai vriendelijk als ze opkijkt, maar krijg slechts een hooghartig knikje retour. Haar man Henry komt er iets minder goed vanaf. Hij ontvangt een tik op zijn vingers omdat hij zijn zinnen heeft gezet op een gebakje van de etagère.

Ik knoop snel de bovenste knoopjes van mijn vest dicht als een koude vlag mijn hals bereikt en verplaats mijn blik naar het einde van de dorpsstraat. Op dit tijdstip van de dag is het normaal een drukte van jewelste vanwege de markt, maar nu rijdt er slechts één zwarte wagen. Het is een Rolls-Royce, niet te verwarren met een Bentley. Dat weet ik, omdat mijn vader al zijn hele leven gek is op auto's en er het liefst de ganse dag over praat. Wat ik ook zeker weet, is dat die auto niet van hier is. Ik vouw mijn armen strak over elkaar en volg de wagen, die stapvoets rijdt en kort stil blijft staan bij al onze prominente plekken: het dorpshuis, de lokale pub, Jonahs houtfabriek en de praktijk van dokter Hemingway. Als dat een van de afgevaardigden van gemeente West-Sussex is, laat die er geen gras over groeien. Een week of drie geleden ontving ik een brief met de mededeling dat ze grootse plannen hebben met Paddlestone en dat die besproken moeten worden. 'Grootse plannen' dus. Bij die woorden kreeg ik meteen rode vlekken in mijn nek.

Zoals ik al dacht stopt de auto een minuut later voor mijn huis. De wind slaat de bijrijdersdeur open wanneer er een man uitstapt. Hij trekt zijn lange, zwarte regenjas recht en grijpt met zijn andere hand naar zijn bolle hoed. Doelgericht loopt hij mijn veranda op.

'Aangenaam, Clayton McDowell. Ik vertegenwoordig het graafschap van West-Sussex en wens met spoed de burgemeester te

spreken.' Hij tilt zijn hoed kort op en probeert te glimlachen.

Achter die bestudeerde hoffelijkheid, voel ik een dwingende houding. Ik recht mijn rug wanneer deze lange man voor me gaat staan, maar dat heeft niet veel zin.

'Had u een afspraak of bent u gekomen om een afspraak te maken?' vraag ik alsof ik me van geen kwaad bewust ben.

'Jullie burgemeester is ons verplicht verantwoording af te leggen, dus een afspraak lijkt me niet nodig.'

'Dat begrijp ik, maar het is toch handiger als...' Ik word onderbroken door een pittige windvlaag die de regen mijn veranda opblaast.

Hij stapt meteen langs me heen en loopt het huis binnen alsof hij bang is ter plekke te smelten.

'Komt u vooral verder,' mompel ik en ik raap de omgevallen bezem op van de grond.

'Uw burgemeester heeft tot op heden geen reactie gegeven op onze brief. Dat is een kwalijke zaak. Kunt u me direct naar hem toe brengen?'

Het lukt me om een zucht te onderdrukken. 'Loopt u door naar het kantoor? Het is de laatste deur aan de rechterkant. De burgemeester komt er zo aan.'

Hij reikt me zijn hoed aan en legt zijn klamme regenjas over mijn onderarm. 'Uitstekend. Ik kom van ver, dus een kop koffie zou niet misstaan. Melk en twee suiker, alstublieft.'

Heel even overweeg ik de bezemstok door een van zijn brede neusgaten te boren, maar in plaats daarvan glimlach ik en knijp zo hard in de steel dat mijn knokkels bijna wit zien.

Wanneer hij doorloopt naar achter, hang ik zijn spullen op in de gangkast en fatsoeneer ik mijn verwaaide haar in de spiegel. Dit gesprek zal niet langer dan vijf minuten duren en die koffie kan die man op zijn buik schrijven. Ik adem diep in en loop daarna met goede moed naar het kantoor. 'Zo, dus u wilde de burgemeester spreken.'

Hij legt een aantal papieren voor zich uit en leest hardop voor: 'Ik wens burgemeester A. Howard te spreken.'

Ik neem plaats achter het bureau en vouw mijn handen samen. 'Dat ben ik. Alexandra Howard, aangenaam. Wat kan ik precies voor u doen?'

Hij neemt me aandachtig op. Nee, hij kijkt eerder alsof ik niet goed wijs ben. 'Maar... u... U bent een vrouw.'

'Dat is helemaal correct en daarnaast ben ik sinds een aantal jaar ook waarnemend burgemeester van Paddlestone.'

Er valt een stilte die met de seconde ongemakkelijker wordt. Terwijl hij mijn opmerking tot zich door laat dringen, bekijk ik zijn grijsachtige gezicht en dikke zwarte wenkbrauwen die naadloos aansluiten bij het weerbericht. Hij knijpt zijn ogen samen en zegt zachtjes: 'Als u denkt een grap uit te halen dan bent u bij mij aan het verkeerde adres.'

'Nee hoor, het is verre van grappig bedoeld. Mijn vader, Adrian Howard, heeft na zijn pensioen het stokje aan mij overgedragen.'

Hij neemt me op van mijn kin tot aan mijn kruin. Zijn blik verhardt wanneer hij zijn lippen op elkaar perst. 'Dat is onmogelijk, niemand kan zomaar burgemeester worden en zeker geen jonge vrouw van... Van...'

'Van achtentwintig? Dat kan wel degelijk, het bestuur van Chichester heeft het goedgekeurd. Ik was destijds de enige kandidaat en naar mijn weten zijn de inwoners van Paddlestone nog steeds tevreden over mijn functioneren.'

Hij kijkt me vuil aan. 'Chichester bleek één grote corrupte ambtenarij. Ze staan tegenwoordig onder supervisie van Brighton.'

'Corrupt? Waar baseert u dat op?'

'Hebt u even? Daar zijn lange rapporten over geschreven.' Hij schudt afkeurend zijn hoofd alsof ik allang op de hoogte had moeten zijn van die documenten, maar ik heb niet eens toegang tot die rapporten.

‘Meneer McDowell,’ zeg ik zo kalm mogelijk, ‘Ik ben niet zómaar burgemeester geworden. Ik heb sociale wetenschappen gestudeerd aan de universiteit van Sussex en Londen, en mijn vader is een uitstekend leermeester geweest. Ik heb alles van hem geleerd en ik kan hem nog steeds raadplegen. Daarnaast heb ik acht jaar ervaring in de lokale politiek.’

‘Lokaal, juist,’ herhaalt hij sissend en met een neerbuigend toontje. ‘U bent ongetwijfeld een intelligente dame, maar we houden ons liever aan de juiste procedure. Het laatste wat we willen is het in stand houden van een ongestructureerde bende.’

‘Paddlestone is absoluut geen “ongestructureerde bende”. Waar beschuldigt u ons precies van?’ Ik baal ervan dat mijn reactie waarschijnlijk veel te emotioneel klinkt.

‘Jullie drijven illegale handel, onderling en met andere dorpen in de regio. Dat is wat mijn bronnen zeggen.’

Ik sper mijn ogen wijd open en veer op van mijn stoel. ‘Bronnen? U bedoelt die afgunstige lui uit de provincie? Die idioten verdenken ons zelfs van duistere praktijken of magie. Nou, ik kan u vertellen wat onze magie is. Het is simpel: het succes van Paddlestone is alleen te danken aan hard werken en kwaliteit.’

‘Miss Howard, gaat u alsjeblieft zitten en het is niet nodig om zo opvliegend te reageren. Ik heb geen behoefte-’

Ik laat hem niet uitpraten. ‘Het spijt me, maar u zult iets specifiekere moeten zijn of met harde bewijzen komen. Wij staan erom bekend om de beste markt van de regio te hebben en iedereen weet ons dan ook te vinden. De bewoners van Paddlestone verkopen hun producten in alle eerlijkheid.’

‘Deze discussie ga ik niet verder aan.’ Hij leunt naar achter en vouwt zijn armen over elkaar.

‘Wat komt u dan precies doen? Ik neem aan dat u niet alleen bent gekomen om ons te beschuldigen van allerlei onzin.’

Met een nietszeggend knikje gaat hij weer rechtop zitten en

maakt een net stapeltje van zijn blaadjes.

Wat stellen die papieren eigenlijk voor? Welke dreigementen heeft hij zijn secretaresse allemaal uit laten typen?

‘Paddlestone ziet er vredig uit, chapeau voor u en uw dorpsgenoten, maar of u dat nou wilt of niet, op bestuurlijk niveau zal er iets moeten veranderen. Het dorp zal samengaan met vijf andere dorpen en twee districten, die één grote gemeente zullen vormen met één burgemeester.’

‘Aha, dát zijn dus die “grootse plannen”. Ik kan u nu alvast zeggen dat niemand dat wil. Niemand!’ Mijn stem slaat over van opwinding. Zijn dreigende blik doet me helaas meer dan ik wil toegeven.

‘Ik was nog niet klaar, miss Howard,’ buldert hij en hij steekt zijn wijsvinger nog net niet onder mijn kin. ‘Ik heb de nodige onderzoeken gedaan en ben het volstrekt met u eens. Jullie produceren de beste wol, het verste vlees, radio’s en klokken, de lekkerste patisserie, de mooiste boten en meubels van hout. En daarom zal er een sterk businessmodel worden ontwikkeld zodat elke onderneming een interessante plek op de handelsmarkt kan blijven bezetten. Dat zal elke ondernemer van Paddlestone terugzien in zijn portemonnee. Daarnaast zullen er meer huizen, wellicht wat hotels en pensions worden gebouwd in de duinen en achter de akkers, zodat het ook een aantrekkelijk gebied kan worden voor de drukke, rijke Londenaren.’

Ik kijk hem overdreven glimlachend aan. ‘Die vinden het hier veel te saai.’

‘Daar vergist u zich in. Kunt u zich de smogophoping van afgelopen december herinneren? Ik weet nog heel goed dat veel mensen richting de kust vertrokken toen die dikke deken van luchtvervuiling over Londen lag. Paddlestone is vast niet overgeslagen. Dat zal in de toekomst niet minder worden en jullie kunnen daarvan profiteren.’

Ik knik aarzelend, want ik weet heel goed dat hij gelijk heeft. Ons

enige hotel in de straat zat die week stampvol en ook mijn goede vriend Thomas was Londen ontvlucht. Hij beschreef de situatie destijds als: ‘Een toxische brij van groene lucht met een stank die niet te harden was.’

‘Dus u wenst het probleem van Londen naar hier te verplaatsen?’ Ik klink steeds zwakker en voel aan alles dat hij ervan geniet me op mijn plek te zetten.

‘Smog zal hier niet zo snel voorkomen. Jullie hebben geen fabrieken en windstil is het hier nauwelijks.’

Ik laat mezelf langzaam weer zakken op de stoel. ‘Paddlestone is juist uniek omdat het kleinschali-’

‘Miss Howard, Paddlestone zal zijn uniekheid moeten gaan delen. Kunt u dit papier ondertekenen, of wellicht uw vader, want zover ik weet staat alles nog op zijn naam.’ Hij schuift het eerste blad van de stapel naar me toe. ‘Fuseren maakt jullie en daarmee heel Engeland sterker. Na de oorlog heeft ons land andere politieke keuzes gemaakt, we hebben elkaar extra hard nodig. Het moment is nu aangebroken. Als het aan ons ministerie had gelegen was het veel eerder gebeurd, maar de regering gunde de veerkrachtige bevolking tijd. Er zijn nog heel wat stappen te maken, maar het zal niet lang duren voordat u de inwoners kunt inlichten.’

Ik sla mijn ogen ten hemel. ‘Wat moet ik ze in hemelsnaam vertellen?’

‘Maak het niet onnodig gecompliceerd,’ zegt hij met een stoïcijnse blik. ‘Vertel ze dat Paddlestone na de zomer onder één nieuwe grote gemeente valt en dat er goed geld verdiend kan worden.’

‘Over zes maanden al, waarom deze haast?’

Hij duwt het document nog verder mijn kant op. ‘Ik snap dat u bezorgd bent over uw toekomst. Uw baan staat immers op het spel.’

‘Daar gaat het me niet om.’

Hij kijkt geamuseerd naar zijn zwartleren koffertje en aait wat over de metalen sloten. ‘Wees gerust, we hebben nog geen nieuwe

burgemeester gekozen. Er komt vanzelfsprekend een officiële aanmeldprocedure mocht u zich geroepen voelen.’

Ik duw het blad met een zucht terug zijn kant op. ‘Het spijt me, maar hier zit niemand op te wachten.’

Hij trekt zijn neus op en gelooft niet dat ik het meen.

‘Meneer McDowell, na jaren van oorlog en verdriet is er vooral behoefte aan rust.’

Hij moet kunnen zien dat ik geen grapje maak. Hij recht zijn rug en neemt me op. Dan schudt hij zijn hoofd. ‘Of u nou wil of niet, het gaat gebeuren. Tegenwerking zal de boel vertragen, maar wees er heel goed van bewust dat ú dan degene bent die mooie kansen laat liggen en doelgerichte economische groei dwarsboomt. Leg dát maar eens uit aan de ambitieuze inwoners van Paddlestone.’

Ik staar hem vol verwondering aan. Wat weet deze man nou van de inwoners van ons dorp? Wanneer hij zijn eigen vulpen uit zijn jasje haalt en erbij kijkt alsof hij me een gunst verleent, stijgt mijn hartslag plots. Dit voorstel maakt me intens kwaad. Bijna net zo woest als de regen die hardhandig tegen de ramen slaat. Echt niet dat ik iets overhaast ga ondertekenen. Ik sta op, houd het papier voor me en verscheur het document in vier stukken.

Hij schuift zijn stoel naar achter en zegt met eenzelfde soort ingehouden woede als ik: ‘Het is zeer teleurstellend dat u op deze manier reageert. Mag ik u wijzen op artikel 33.6 van onze gemeentewet: mocht een ambtenaar zich ongehoorzaam gedragen, dan staat daar een gevangenisstraf op. Dat betekent dat u of misschien wel uw vader achter slot en grendel belandt. De keuze is wederom aan u.’

Godzijdank staat het bureau tussen ons in anders was ik deze griezel met zijn triomfantelijke lach beslist aangevlogen. Zo beheerst mogelijk zeg ik: ‘Vertrek onmiddellijk uit mijn kantoor. Uw jas en hoed hangen in de gangkast.’

Hij klikt zijn koffer open en haalt er een nieuw papier uit. ‘Gisteren legde ik een bezoek af bij burgemeester Fernsby van Crawley-

shire en die reageerde in eerste instantie met net zoveel weerstand. Uiteindelijk heeft hij gezegd te tekenen. Ik heb begrepen dat Paddlestone veel samenwerkt met Crawleyshire.’

‘U liegt.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Graag retour per post. We nemen over een aantal weken weer contact met u op. Goedemiddag, miss Howard.’

Zodra de voordeur met een harde klap dichtslaat, gooi ik er een oerkreet uit en plof op mijn bureaustoel neer. Waarom wil burgemeester Fernsby dit ondertekenen? Hij moet dit net zo’n slecht idee vinden als ik. Hij zou nooit willen dat Crawleyshire verandert in een toeristisch oord dat vanuit een bestuurskamer in Sussex geregeerd wordt door mensen die nog nooit deze kant op zijn geweest. Zou deze meneer McDowell bluffen en ons tegen elkaar uit willen spelen?

Ik loop naar de vensterbank en druk mijn neus tegen het koude raam. De grijze wolken verplaatsen zich met een noodgang door de lucht en in de verte klinkt de donder. Ook dat nog. Ik kreun gefrustreerd en wrijf mijn handen over mijn slapen. Na een laatste blik op mijn achtertuin, die er maar troosteloos bij ligt, loop ik naar de keuken om een sterke pot thee te zetten. Ik zak door mijn knieën, steek de houtblokken aan en sluit het deurtje. De heerlijke zachte warmte die van de fornuisplaten afstraalt geeft me normaal een ontspannen gevoel, maar ik ben nu nog te onrustig. Wat denken die lui in Sussex wel niet? Er zullen ongetwijfeld meer dorpen zijn die dit een waardeloos initiatief vinden. Als we nou samen één groot front vormen kunnen we misschien iets bereiken. Mijn vader heeft me hier ooit voor gewaarschuwd: ‘Paddlestone is een plek die menig mens bewondert en historisch gezien zal dat niet altijd zo kunnen blijven. Maar we zullen alles geven om onze identiteit en kracht te behouden.’

Ik pomp wat water in de theekan en vul ook alvast een pan voor de soep die vandaag op het menu staat. Terwijl ik luister naar het

knetterende hout, hoor ik ergens in de verte een stem. Het is een hoge kinderstem en het geluid komt steeds dichterbij. Ik loop naar de gang om zeker te weten dat ik me niet vergis met de loeiende wind die vanuit de keuken altijd extra goed te horen is. Heel even is het stil, maar dan hoor ik toch echt iemand mijn naam roepen. Dat moet Emma zijn. Ik ren de gang door en voordat ik bij de voordeur ben heeft zij die al opengeduwd.

‘Tante Alex,’ hijgt ze. De waterdruppels hangen aan haar lange blonde vlechten en haar kleine ronde gezicht is rood aangeslagen.

‘Wat is er? Lieverd, rustig maar. Is er iets met oma of opa? Is alles goed met je mama?’

Ze buigt voorover, legt haar handen op haar knieën en doet haar best om haar ademhaling onder controle te krijgen. Mijn blik valt op haar jurkje en maillot die doorweekt zijn van het zeewater en grotendeels bedekt zijn met zand. Ze moet anderhalve kilometer op haar alle hardst hebben gerend.

‘We waren op het strand... schelpen aan het zoeken... en... hij kwam ineens uit de zee... op ons strand. Hij is aangespoeld.’

‘Wie? Waar heb je het over?’ Ik voel een rilling over mijn rug lopen als ik de schrik in de ogen van dit kleine meisje zie. ‘Iemand uit Paddlestone?’

Ze haalt haar schouders op.

Zou papa na zijn borreltje in de pub toch zijn gaan zwemmen ondanks het verbod van mijn moeder? Hij kan door het slechte weer al weken het water niet in en ik weet hoeveel hij het mist.

‘Emma, denk na, is het een bekende?’ Ik zak iets door mijn knieën en pak haar dunne bovenarmen beet.

‘Dat weet ik niet, want ik mocht niet kijken van oma. Ik moest jou halen. Je moet komen.’ Ze staart me aan met haar grote blauwe ogen en begint te klappertanden.

Ik dwing mezelf kalm te blijven, maar voel het bloed letterlijk wegtrekken uit mijn gezicht. ‘Oké... Oké, ga meteen door naar dok-

ter Hemingway en zeg dat hij zo snel mogelijk naar het strand moet komen. Ren ook naar Jonah en laat hem hetzelfde doen. Daarna ga je terug naar je moeder om droge kleding aan te trekken en op te warmen. En daar blijf je. Wij lossen het verder op. Hoor je me?’

Ze knikt, maar blijft stokstijf staan.

‘Emma luister, je hebt het heel goed gedaan. Alles komt goed! Maar haast je.’

Ik trek de deur open en kijk mijn moedige nichtje kort na. De harde wind geeft haar meteen een stevige duw in de goede richting. Nadat ik mijn wollen vest heb aangetrokken storm ik de verandatrapp af. Iedere dorpsbewoner gaat me aan het hart, maar ik kan het niet helpen dat ik maar aan één ding denk: Laat het alsjeblieft niet mijn vader zijn die daar ligt.

Hoofdstuk 2

Mevrouw Finkle tikt een aantal keer tegen haar winkelruit. De vraagtekens staan in haar ogen gebrand. Natuurlijk heeft ze gezien dat Emma er als een haas vandoor ging. Fiona Finkle ziet altijd alles.

‘Sorry Fiona, ik heb nu geen tijd,’ zeg ik in mezelf en rap loop ik door naar de zijkant van het huis voor mijn fiets. Zo snel als ik kan trap ik de straat uit richting het strand, maar de wind duwt me moeiteloos terug. De gedachte dat het mijn vader is die op het strand ligt, laat de adrenaline door mijn lichaam gieren. Ik ben zelfs in staat mijn protesterende spieren te negeren. Onderweg haalt de grijze Austin Westminster van dokter Hemingway me op hoge snelheid in. Jonah zit naast de dokter en gooit zijn hand op wanneer ze me passeren. Ik zwaai terug, maar draai daarna meteen mijn gezicht weg om zo min mogelijk zand in mijn ogen te krijgen.

Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat ik onderaan de duinheuvel ben. Eenmaal daar duw ik mijn fiets in het gras en ren via de houten vlonders de duinen door om eindelijk op het strand aan te komen. Mijn moeder springt op wanneer ze me opmerkt en zwaait alsof haar leven ervan afhangt, maar ik hou mijn focus strak op de persoon die languit op het strand ligt. Omdat Jonah en Dokter Hemingway geknield naast de drenkeling zitten en daarmee het zicht blokken, is er nog weinig te ontdekken. Als een bezetene ren ik het strand op en schop halverwege mijn pumps uit vanwege de wegschuivende ondergrond.

‘Je vest. Leg je vest in zijn nek,’ roept dokter Hemingway wan-

neer ik me bij het gezelschap voeg. Ik trek het meteen uit en laat me zakken op het zand. Mijn hart klopt inmiddels in mijn keel en ik voel de pijnscheuten in mijn longen.

Hoewel de man onder het zand zit en een gehavend gezicht heeft, zie ik direct dat hij niet mijn vader is. Papa is klein, op leeftijd en tenger. Deze man is het tegenovergestelde. Voorzichtig leg ik het vest onder zijn hoofd. Zijn lippen zijn blauw en hij zit onder de schaaftwonden. Als ik mijn handen terugtrek zitten ze onder het bloed. Ik staar er een paar seconden naar en veeg ze daarna af aan het koude zand.

‘Alexandra en Jonah, houden jullie hem zo goed als je kunt uit de wind.’ Dokter Hemingway legt de stethoscoop op de hartstreek van de man. Hij luistert even, maar gooit het ding daarna aan de kant. ‘Goed, we moeten reanimeren, zijn hartslag valt weg. Ik doe de mond-op-mondbeademing en Elizabeth, jij doet straks de hartmassage.’

‘Hoe kan dat nou?’ roept mijn moeder. ‘Vlak voordat jullie er waren, hoorde ik hem nog brabbelen of ijlen. Ik weet niet wat hij zei, maar...’ Haar handen beginnen te trillen en ze stottert: ‘Het... Het is... Het is jaren geleden dat ik zoiets he-’

‘We hebben geen tijd te verliezen. Je hebt dit vaker gedaan, dus volg mijn instructies op.’ Dokter Hemingway klinkt kordaat en draait de man samen met Jonah op zijn zij om zijn mond- en keelholte vrij te maken. ‘We hebben geen tijd te verliezen. Elizabeth, kun je het aan?’

Mijn moeder zegt niets terug, maar staart apathisch naar het slachtoffer terwijl ze langzaam naar achter schuifelt. Dat is een duidelijk antwoord van haar kant, maar totaal niets voor mijn moeder.

‘Mama, gaat het?’ Ik leg een hand op haar schouder. Ze voelt koud en stijf aan en aan haar lippen te zien mimet ze de naam van mijn broer. Ik ga op de plek van mijn moeder zitten en klop het zand van mijn handen. ‘Ik kan het doen.’

‘Goed,’ zegt de dokter. ‘Ik start met beademen, twaalf keer, jij telt en checkt de circulatie.’

Ik knik resoluut, maar mijn ogen moeten vol onzekerheid zitten. Ons slachtoffer ligt er veel te vredig bij, het lijkt alsof hij een voldane lach op zijn gezicht heeft. Dat kan nooit goed zijn en wat denkt hij wel? Hij moet verdorie vechten voor zijn leven. Ik kijk hulpeloos toe hoe de brede borstkas van de man omhoogkomt en weer zakt. Na een minuut zeg ik: ‘Ik voel niets, maar ik weet het niet zeker.’

Dokter Hemingway controleert het en knikt daarna bevestigend. ‘We beginnen met de hartmassage. Luister goed naar wat ik zeg, dan kun je niets verkeerd doen.’

‘Oké,’ zeg ik zo zelfverzekerd mogelijk, maar ondertussen twijfel ik of ik deze verantwoordelijkheid aankan. Mijn lijf rilt van de koude regenbui die ons inmiddels heeft bereikt, op de achtergrond hoor ik het gesnik van mijn moeder.

‘Alex luister, zet de hiel van je hand op het midden van zijn borstkas ter hoogte van het borstbeen en plaats je andere hand erbovenop. Iets lager. En nu vijftien keer. Nu!’

Ik buig me over de man en begin gedreven aan mijn taak. Na de borstcompressies geeft dokter Hemingway twee beademingen. Geen resultaat.

‘Het moet krachtiger. De lucht moet de longen bereiken. Nog een keer!’ roept hij mijn kant op, waarna hij de man bemoedigend toe spreekt: ‘Kom op jongen, je ziet eruit als een stevige kerel. Help een handje mee.’

Ik herhaal de procedure en kijk daarna naar het gespannen gezicht van dokter Hemingway als hij zegt: ‘Nog steeds niets.’

We proberen het nog een keer en weer en nog een keer. Na de vijfde poging schudt onze dorpsarts opnieuw zijn hoofd. Dit keer is het een ander soort ‘nee.’ Zijn beweging is langzamer en hij probeert mijn moeders blik te vangen. ‘Ik ben bang dat we het moeten opgeven.’

‘Nog één keer, dokter Hemingway, alstublieft,’ zeg ik smekend en ik leg mijn handen alvast klaar op de borstkas van de man. We gaan het niet opgeven.

‘Alexandra, ik denk niet dat –’

‘Alstublieft.’

Zodra hij me een knik toewerpt, richt ik me weer op de drenkeling. Ik druk op zijn borst en roep: ‘Kom op, je bent al zo ver gekomen. Je moet doorzetten! Bovendien accepteer ik niet dat je dood gaat op mijn strand. Hoor je me? Niet hier. Niet nu. Waag het niet.’

‘Alex, stil eens.’ Dokter Hemingway laat zijn pols los en legt daarna zijn handen in de hals van de man. ‘Ik voel wat. Ongelooflijk, wat een taaie. Zijn hartslag is zwak maar ik voel hem. Kom Jonah, we brengen hem naar mijn praktijk voordat het onweer losbarst en hij alsnog bezwijkt. Leg jij hem op de achterbank?’

Jonah is iets langer dan twee meter en heeft naast de lengte ook het postuur van een reus. Hij zet zijn tanden op elkaar en tilt de man voorzichtig in één beweging op. Terwijl hij hem naar de auto draagt houdt dokter Hemingway de polsslag van de patiënt in de gaten.

‘Wat nu, Stuart?’ Mijn moeder klampt zich vast aan de motorkap en knippert met haar ogen alsof ze uit een diepe slaap is gekomen.

Dokter Hemingway drukt de deur dicht en loopt om de auto heen. ‘Hij moet nader onderzocht worden. Ik bel meteen het ziekenhuis in Worthing voor een ambulance en zie jullie straks. Vermijd zo veel mogelijk hobbels, Jonah.’

Jonah start de auto en tuurt met een diepe frons door de half beslagen voorruit. In stilte kijken mijn moeder en ik de auto na die gestaag het strand verlaat. Ik sla een arm om haar heen als ze haar handen voor haar mond slaat en stamelt: ‘Ik kon het niet. Ik bevroor. Ik... Ik... Ik zag William, ik zag hém voor me en –’

We schrikken op als twee wrakstukken door een grote golf het strand op worden geworpen. Het zal niet lang duren voor er nog meer aanspoelt. Ik kan alleen maar hopen dat deze vreemdeling in zijn eentje in die boot zat.

De zwarte lucht die vanuit Brighton onze kant op komt wordt doorkliefd met felle flitsen en diepe dreunen. Ik pak mijn moeders hand en trek haar mee richting de vlonders. ‘Laten we snel gaan. Ik loop met je mee terug. De fiets haal ik morgen wel op.’

‘Ik wil meteen naar de praktijk, Stuart kan alle hulp gebruiken. Ik denk dat ik het nu wel kan. Ik moet het proberen. Hoor je me, Alex?’ Ze zegt het op zo’n manier alsof ze zeker weet dat ik het haar ga verbieden.

Onderweg raap ik mijn schoenen op uit het zand, maar ik hou ze in mijn hand. ‘Eerst trek je droge kleding aan. Niemand heeft er iets aan als jij straks ook ziek wordt.’

We lopen het duinpad op terug richting de Hoofdstraat. Mijn lange rok is compleet doorweekt en mijn panty zit tot mijn knieën onder het zand. De witte blouse van kant kan ik wel weggooien, het zit onder de bloedvlekken en moet er voor buitenstaanders angstaanjagend uitzien. Daarom ben ik blij dat Fiona klaar is met het opleuken van haar vitrine wanneer ik weer voor mijn huis sta.

Ik omhels mijn moeder en hou haar handen extra stevig vast. ‘Je hebt gedaan wat je kon. Vergeet niet dat jij diegene was die bij hem is gebleven toen hij op het strand lag. Dat kan zijn redding geweest zijn.’

Ze knikt afstandelijk, alsof ze heel goed doorheeft waar ik mee bezig ben. Ik wil haar opbeuren, maar tegelijkertijd weet ik heel goed dat mijn moeder zich niet zo makkelijk laat troosten.

‘Lieverd, ik zie je zo bij de dokter.’ Ze geeft me een knuffel en wandelt in snelle looppas naar huis. De boerderij van mijn ouders ligt op dezelfde hoogte maar ongeveer honderd meter achter het huis en de praktijk van dokter Hemingway.

Verkleumd loop ik de veranda op en slaak een zucht van opluchting omdat de onweergeluiden naar de achtergrond verdwijnen. De keuken is inmiddels aangenaam warm en ik zie dat ik net op tijd ben - de inhoud van de pan is zo goed als verdampt. Ik zet

de pan weg en druk mijn onderrug tegen de wasbak, totaal murw geslagen van alles wat we zojuist hebben meegemaakt. Ik sluit kort mijn ogen en denk aan wat er had kunnen gebeuren als we niet sneller bij die man waren geweest. Met een keukendoek dep ik mijn halflange bruine haren droog en schud het zand eruit. Daarna boen ik met wat zeep, een spons en het laatste restje warme water het opgedroogde bloed van mijn handen.

Een halfuur later loop ik de praktijk binnen. De receptie is onbemand en het is stil, maar mijn moeders blauwe poncho hangt al aan de kapstok. Wanneer ik klop, opent Jonah de deur van de behandelkamer met een gelaten glimlach. Hij heeft zich nog niet kunnen omkleden, net als dokter Hemingway. Arme heren, ze zullen het ijskoud hebben. Mijn moeder staat naast de vreemdeling, die op de onderzoekstafel ligt. Zijn kapotte, vieze kleren liggen in een hoek op de grond. Ik leg mijn hand op haar onderarm wanneer ik naast haar ga staan.

‘We hebben zijn wonden schoongemaakt en hem een beetje gewassen,’ zegt ze zachtjes.

‘Wat goed,’ fluister ik, ondertussen schiet mijn hartslag omhoog. Ik moet een paar keer slikken en mijn hand glijdt vanzelf van mijn moeders arm af. De patiënt draagt de kleding van mijn overleden broer. William moet even groot zijn geweest, want de broek en blouse zitten hem als gegoten.

Zwijgend kijken we naar de drenkeling. Vermoedelijk hebben we allen precies dezelfde vragen in ons hoofd: Wie is hij, wat is er gebeurd, was hij alleen en waar zou hij vandaan komen? Tegelijkertijd voelt het een beetje oneerbiedig om daarmee bezig te zijn, omdat we nog niet eens weten hoe het met de man gaat. Zijn gezondheid is nu het allerbelangrijkste. Ik schraap mijn keel om de aandacht te vragen: ‘Is de ambulance onderweg?’

‘Ja, die kan er ieder moment zijn.’ Dokter Hemingway legt een nieuw gaasje en verband klaar op het tafeltje naast zich. ‘Zijn hart-

slag is stabiel en hij lijkt op een bepaalde manier ook wel ontspannen. Ik maak me alleen zorgen om die hoofdwond.’

‘Ik ga kijken waar de ziekenwagen blijft,’ zegt Jonah. Als hij de deur opent, wordt die onverwachts verder opengetrokken door Henry Finkle. Hij geeft ons een verontschuldigende knik en draait zich weer om om zijn paraplu dicht te klappen. ‘Wacht nou, lief, misschien lopen we in de weg.’

‘Haal in godsnaam dat natte ding uit mijn gezicht.’ De bekakte kraakstem die door de ruimte galmt is ons ieder bekend.

‘Sorry, lief,’ zucht Henry en hij doet een grote stap opzij.

‘Zie je wel, we zijn niet de enigen.’ Fiona zet haar handen in haar zij. ‘Wat is er allemaal aan de hand? Ik werd ook al gebeld door mevrouw Hurlington uit Crawleyshire dat er een ambulance onderweg is naar ons dorp. Wie ligt daar?’

Dokter Hemingway kijkt over zijn leesbril heen en gebaart haar zachter te praten. ‘Dat is de grote vraag, Fiona. Het enige wat we weten is dat deze man schipbreuk heeft geleden.’

‘Allemachtig,’ zucht ze. ‘O, voordat ik het vergeet, Daisy en Emma staan buiten te wachten.’

‘Laat ze alsjeblieft binnen, straks vatten ze kou. Ik wil niet nog meer zieken,’ zegt mijn moeder bezorgd.

‘Nou Henry, roep jij ze?’ Fiona wurmt zich tussen mij en mijn moeder. ‘Zo, laat me hem eens goed bekijken. O mijn hemel, hij draagt Williams overhemd.’

‘Het past hem perfect,’ haakt mijn moeder met enige trots in.

Fiona wisselt een blik met dokter Hemingway en tempert haar stem: ‘Misschien is hij wel een van die louche marktkoopmannen uit Brighton of een domme toerist die the Isle of Wight niet kon vinden.’ Ze doet nog een stap dichterbij en vraagt met enige argwaan: ‘Hebben jullie al ergens een tatoeage met een nummer ontdekt? Hij kan natuurlijk voortvluchtig zijn.’

Mijn moeder rolt met haar ogen. ‘Hij droeg geen gevangenispak hoor.’

Fiona doet meteen een stap naar achter en drukt haar rode handtas tegen haar buik aan. ‘Hij is natuurlijk een nazi. Je hoort het vaker. We hebben door heel Europa van die slecht bewaakte gevangenen. Dit is een Duitser die na al die jaren heeft weten te ontsnappen en –’

‘Bent u werkelijk banketbakster?’ onderbreek ik haar, ‘Wat een gemiste kans. Mevrouw Finkle, u zou schrijfster moeten worden.’

‘Huh?’ Ze werpt me een verontwaardigende blik toe.

Ik vul aan: ‘U hebt namelijk een rijke fantasie.’

Mijn moeder kijkt me streng aan: ‘Alex, denk aan je manieren. We hebben nu niets aan sarcasme.’

Ondanks dat ik al tien jaar officieel volwassen ben, wijst mijn moeder me nog regelmatig op mijn gedrag.

Fiona trekt haar witte handschoentjes uit en propt ze in haar handtas. ‘Hoe dan ook, Alexandra, bel jij de politie?’

‘Waarom zou ik?’

‘Omdat een man niet zomaar aanspoelt.’

‘Volgens mij kan dat heel goed, Fiona.’ Dokter Hemingway plukt zijn doorweekte blouse van zijn bovenlijf en snoert Fiona tot mijn vreugde de mond. ‘Het stormt als een malle en op zee moet dat spookachtig zijn. Het is daar levensgevaarlijk.’

Henry, Daisy en Emma staan bij de deurpost en verplaatsen zich naar het voeteneind als dokter Hemingway hun een goedkeurend knikje geeft. Daisy pakt de hand van haar dochter en bekijkt de man van top tot teen. Met een beklemmende blik zegt ze bijna fluisterend: ‘Is alles goed afgelopen? Ik heb hier namelijk een heel bezorgd meisje.’

Mijn moeder geeft haar kleindochter een aai over de bol als ze op haar tenen gaat staan om een kijkje te nemen. ‘Onze heldin Emma. Je hebt ons zo ontzettend goed geholpen.’

Emma glundert, maar draait zich meteen om naar haar moeder wanneer de patiënt ineens begint te kreunen.

Dokter Hemingway duwt Fiona aan de kant en buigt zich over de man. ‘Het is goed jongen, je bent veilig. Voordat je het weet sta je weer stevig op je benen.’

‘Om ons daarna misschien wel allemaal te vermoorden,’ sist Fiona.

‘Lieveling,’ roept Henry zijn vrouw een halt toe, maar zoals altijd neemt zij hem niet serieus en laat ze zich zeker niet temmen.

‘Sorry hoor Henry, maar het kan toch? Hij ziet er Duits of Oostenrijks uit. We moeten voorzichtig zijn.’

‘Heeft hij pijn?’ vraagt Emma terwijl ze naar haar moeders hand grijpt. Daisy haalt haar schouders op en bekijkt de patiënt met een geconcentreerde blik. Voor haar moet het ook gek zijn om een andere man in de kleding van haar overleden echtgenoot te zien.

‘Lieve Emma, wat een goede vraag.’ Dokter Hemingway zet zijn bril af. ‘Helaas ben ik bang dat het allemaal veel pijn doet. Ik vermoed dat hij een paar ribben heeft gebroken. Daarnaast hebben de hoofdwond en de verwondingen aan zijn heup en schouder zorg nodig. In Worthing kunnen ze röntgenfoto’s maken van zijn hoofd. Dan weten we meer.’

‘Hij mag van geluk spreken dat hij nog leeft,’ zegt Daisy met een medelijdende blik.

Ik laat nog een keer mijn blik over deze donkerblonde vreemdeling gaan. Om zijn voorhoofd zit een dikke laag verband en zijn wangen zitten vol schaafwondjes in alle vormen en maten. Zijn krachtige kaaklijn ziet eruit alsof hij bont en blauw is geslagen tijdens een of ander straatgevecht. Mijn moeder legt haar hand op het borstzakje van zijn blouse waarop de letters WH in blauw zijn geborduurd. Ik verbaas me dat ze dit item tevoorschijn heeft gehaald. Het was het favoriete kledingstuk van William. Mijn oudere broer kreeg het van onze oma Howard toen hij vijfentwintig werd. Heel veel ouder heeft William helaas niet mogen worden.